

Sygn. akt VII U 1506/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy S. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek odwołania S. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 25 sierpnia 2016 r. znak: (...)

- oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 26 września 2016 r. S. Ż. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 25 sierpnia 2016 r., znak: (...), mocą której odmówiono mu przyznania prawa do wcześniejszej emerytury w związku z zatrudnieniem w szczególnych warunkach.

Podważając ustalenia organu rentowego, odwołujący zwrócił się o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych całego okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w W.. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, iż przez cały okres zatrudnienia w spółce pracował jako monter urządzeń i instalacji gazowych. Wobec tego okresy: od 1978 r. do 30 września 1981 r. oraz od 15 lutego 1984 r. do 31 marca 1986 r. niesłusznie nie zostały zaliczone do stażu pracy w warunkach szczególnych. Mając na uwadze powyższe odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury, a także zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

(odwołanie z dnia 26 września 2016 r., k. 2-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 października 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c.

Organ rentowy w uzasadnieniu odwołania podniósł, że odwołujący nie spełnia przesłanek z ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nie legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, warunkującym prawo do świadczenia.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podkreślił, iż zgodnie z art. 32 ust 1 a pkt 1 ww. ustawy przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Mając na uwadze powyższe organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił okresów po 14 listopada 1991 r. kiedy odwołujący korzystał ze zwolnień lekarskich. Z tych względów organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do świadczenia (odpowiedź na odwołanie, k. 7v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący S. Ż., ur. (...), w dniu 1 września 1973 r. zawarł z (...)w W. umowę o szkolenie na okres od 1 września 1973 r. do 30 czerwca 1976 r. W ramach tej umowy odwołujący przyuczał się do zawodu: mechanik maszyn i urządzeń gazowych (umowa z pracownikiem młodociany, k.3 akt osobowych).

Odwołujący został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej, dlatego z dniem 27 lipca 1976 r. został zwolniony z pracy (k.8 akt osobowych).

Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej, w dniu 14 sierpnia 1978 r. odwołujący zawarł z (...)Zakładami (...) (wcześniej: (...)) umowę o pracę na czas nieokreślony. W ramach tej umowy odwołujący był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika maszyn i urządzeń gazowych (umowa o pracę z dnia 14 sierpnia 1978 r., k.14v akt osobowych).

Dnia 14 maja 1979 r. ubezpieczony uzyskał tytuł: mechanik maszyn i urządzeń gazowniczych-wykwalifikowany. Następnie od 1 sierpnia 1981 r. dokonano zmiany stanowiska pracy odwołującego na: monter instalacji (świadcstwo, k.17 akt osobowych, pismo dot. przeszeregowania, k.26v akt osobowych, zaświadczenie, k.27 akt osobowych).

W dniu 15 lutego 1982 r. odwołujący uzyskał tytuł mistrza w zawodzie monter instalacji gazowych (dyplom, k.30 akt osobowych).

Z dniem 15 lutego 1984 r. zmianie uległo stanowisko pracy odwołującego. Od tej daty odwołujący był zatrudniony na stanowisku mechanika maszyn i urządzeń gazowych (k.37 akt osobowych).

Z dniem 1 kwietnia 1986 r. dokonano ponownej zmiany stanowiska pracy odwołującego powierzając mu obowiązki montera instalacji gazowych. Od 1 listopada 1994 r. odwołujący był zatrudniony jako monter gazociągów i instalacji gazowych. Z kolei od 1 kwietnia 2007 r. jako monter sieci i instalacji gazowych (k.45, 64,66,102 akt osobowych).

Aneksem z dnia 20 maja 2009 r. zmieniono dotychczasowe stanowisko pracy odwołującego na: starszy monter (aneks do umowy o pracę, k.122 akt osobowych).

W ramach swoich obowiązków odwołujący budował instalacje gazowe, robił przebudowy instalacji, podłączał gazomierze i reduktory. Przy budowie instalacji gwintował i skręcał rury, a także kuł otwory. Z kolei przy przebudowach instalacji rozkręcał stare instalacje i robił nowe. Przy budowie sieci ręcznie robił wykopy i montował gazociąg, zgrzewał rury, a następnie zasypywał wykop. Wykonywał także tzw. wcinki, czyli łączenie starego gazociągu z nowym. Zabezpieczał też wycieki gazu i pracował w pogotowiu gazowniczym (zeznania R. K., k.24-25 a.s., zeznania J. Z., k. 25-26 a.s., zeznania odwołującego, k.26 a.s.).

W dniu 9 sierpnia 2016 r. S. Ż. złożył wniosek o wcześniejszą emeryturę w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych. Do wniosku dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek o emeryturę wraz z załącznikami, k. 1-9 a.r. tom II).

Zakład Ubezpieczeń Społeczny (...) Oddział w W. wydał w dniu 25 sierpnia 2016 r. decyzję znak: (...), na mocy której odmówił S. Ż. prawa do wcześniejszej emerytury. Uzasadniając decyzję organ rentowy zaznaczył, że odwołujący nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze

czasu pracy. Organ rentowy wskazał, iż okres pracy w warunkach szczególnych stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku organ rentowy przyjął, że na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący posiada 24 lata, 11 miesięcy i 6 dni okresów składkowych oraz 4 miesiące i 6 dni okresów nieskładkowych, co w sumie daje staż pracy w wymiarze 25 lat 3 miesięcy i 12 dni. Natomiast staż pracy odwołującego w warunkach szczególnych wynosi 14 lat 9 miesięcy i 15 dni (decyzja organu rentowego z dnia 25 sierpnia 2016 r., k. 22v tom II a.r.).

Od powyższej decyzji organu rentowego S. Ź. w dniu 26 września 2016 r. wniósł odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 26 września 2016 r., k. 2-4 a.s.).

W toku postępowania postanowieniem z dnia 2 marca 2017 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego specjalisty ds. BHP, celem ustalenia, czy praca wykonywana przez odwołującego podczas zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w W. oraz u poprzedników prawnych tego podmiotu w okresie od 1 września 1973 r. do końca 1998 r. wykonywana była w warunkach szczególnych uregulowanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz w innych rozporządzeniach Rady Ministrów dotyczących I kategorii zatrudnienia i zarządzeniach właściwych ministrów (postanowienia z dnia 2 marca 2017r., k. 26-27a.s.).

W opinii z dnia 22 kwietnia 2017 r. biegły z zakresu BHP A. P. wskazał, że do dnia 30 grudnia 1981 r. żadna z prac wykonywanych przez odwołującego nie może być zaliczona do prac wykonywanych w tzw. I kategorii zatrudnienia. Jednocześnie biegły zaakcentował, że czynności mechanika maszyn i urządzeń gazowniczych nie można przyrównać do czynności monterów instalacji gazowych, bowiem stanowiska te różnią się pod względem wykonywanych czynności. W okresie zatrudnienia odwołujący wykonywał wiele różnych prac, które są pracami mechanicznymi niewymienionymi w ani w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., ani we wcześniejszych rozporządzeniach Rady Ministrów lub zarządzeniach właściwych ministrów. Takiego rodzaju prace, jak wynika ze świadectwa pracy, odwołujący wykonywał do końca 1982 r. Biegły wskazał, że z dokumentacji osobowej wynika, że w okresie od 15 lutego 1984 r. do 31 marca 1986 r. odwołujący wykonywał prace mechanika maszyn i urządzeń gazowniczych, które nie są wymienione w wykazie A, będącym załącznikiem do zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki, o czym pracodawca wiedział. Wobec tego w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach słusznie pominięto wskazany okres. Biegły podkreślił, że z dokumentu datowanego na 20 marca 1984 r. wynika, że z dniem 15 lutego 1984 r. odwołującemu powierzono obowiązki mechanika maszyn i urządzeń gazowych i obowiązki te odwołujący wykonywał do 1 kwietnia 1986 r. Zdaniem biegłego, z wyjątkiem okresu od 1 października 1981 r. do 31 grudnia 1982 r. pozostałe pozycje świadectwa pracy nie budzą zastrzeżeń. W związku z powyższym za prace w warunkach szczególnych można uznać jedynie prace wykonywane przez odwołującego w okresie: od 1 stycznia 1983 r. do 14 lutego 1984 r., od 1 kwietnia 1986 r. do 30 października 1994 r., od 1 listopada 1994 r. do 31 grudnia 1998 r. W ocenie biegłego kwestionowany w odwołaniu okres 14 lat 9 miesięcy i 15 dni pracy w warunkach szczególnych jest znacznie krótszy, bowiem dopiero od 31 grudnia 1981 r. praca odwołującego w (...) sp. z o.o. w W. oraz u poprzedników prawnych tego podmiotu mogła być zaliczana do tzw. I kategorii zatrudnienia (Dział IV- W Chemii, pkt 29 „Termiczna obróbka węgla odraz przetwórstwo produktów otrzymywanych w tych procesach” Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia), gdyby odwołujący wykonywał pracę monterów instalacji gazowej lub monterów sieci gazowej. Tymczasem w owym okresie odwołujący nie wykonywał takich prac (opinia biegłego z zakresu BHP A. P., k.32-37 a.s.).

Odwołujący złożył zastrzeżenia do opinii biegłego A. P.. Z tych względów Sąd postanowieniem z dnia 13 lipca 2017 r. dopuścił dowód z opinii biegłego z dziedziny BHP, innego niż A. P., na okoliczności jak w postanowieniu z dnia 2 marca 2017 r. (pismo procesowe z dnia 2 czerwca 2017 r., k.54-59 a.s., postanowienie z dnia 13 lipca 2017 r., k.63 a.s.).

Biegły z zakresu BHP J. P. wskazał, że nie spełniają przesłanek uznania za wykonywane w warunkach szczególnych prace odwołującego w okresie od 1 lipca 1976 r. do 26 lipca 1976 r. i od 14 sierpnia 1978 r. do 31 grudnia 1998 r. bowiem rodzaje wykonywanych przez odwołującego prac w wymienionym okresie nie są objęte wykazem prac w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z

dnia 7 lutego 1983 r. Zdaniem biegłego nie podlegają uznaniu za okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach również prace odwołującego w okresie od 1 września 1973 r. do 30 czerwca 1976 r. jako ucznia szkoły przyzakładowej. Biegły wskazał, że pod rządem obowiązującej wówczas ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczeniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz wstępnym stażu pracy, do obowiązującego odwołującego- młodocianego czasu pracy podlegał wliczeniu czas dokształcania w wymiarze nie większym niż 18 godzin tygodniowo, bez względu na to, czy nauka odbywała się w godzinach pracy, czy poza godzinami pracy. Wobec wliczania czasu dokształcania do czasu pracy, w ocenie biegłego, nie może być spełniony warunek wykonywania pracy w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (opinia biegłego z zakresu BHP J. P., k.69-79 a.s.).

Pismem z dnia 13 września 2017 r. odwołujący wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego wskazując, iż biegły niesłusznie podważył ustalenia dotyczące jego stażu pracy w warunkach szczególnych wynikające ze świadectwa pracy (pismo procesowe odwołującego z dnia 13 września 2017 r., k.89-91 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym aktach emerytalnych i osobowych odwołującego, opinii biegłych z zakresu bhp, a także zeznań świadków: R. K., J. Z. oraz zeznań odwołującego. Zdaniem Sądu, powyżej przytoczone dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom zarówno świadków, jak i odwołującego w zakresie w jakim opisywali czynności wykonywane przez odwołującego. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom odwołującego, w zakresie w jakim twierdził on, iż w od początku zatrudnienia do 1986 r. pracował na tym samym stanowisku pracy. Twierdzenia te są bowiem sprzeczne z dokumentacją osobową odwołującego, z której w sposób jednoznaczny wynika, iż stanowisko pracy odwołującego ulegało zmianie. Niemniej jednak kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miały opinie sporządzone przez biegłych sądowych. Zdaniem Sądu, przedstawione przez biegłych argumenty i wnioski są spójne, jednoznaczne oraz odnoszą się w sposób wnikliwy do spornej kwestii postępowania. Z tego też względu Sąd podzielił zawarte w opinii wnioski oraz argumentację w zakresie dotyczącym ustalenia, czy odwołujący faktycznie wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie S. Ż. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 25 sierpnia 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Wymogi konieczne do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury określają ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, dalej: ustawa emerytalna) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 nr 8 poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. zgodnie z art.196 ustawy - w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj., co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze są ściśle określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia) oraz
4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

Pojęcie pracy wykonywanej stale należy rozumieć jako pracę wykonywaną na danym stanowisku pracy, zgodnie z rozkładem czasu pracy i w pełnym wymiarze czasu pracy, ustalonym dla danego stanowiska. W związku z powyższym nie będzie uznawana za taką pracę - praca wykonywana np. w połowie wymiaru czasu pracy lub tylko kilka lub kilkanaście dni w miesiącu. W wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r. (II UK 21/10, Legalis) Sąd Najwyższy stwierdził, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do Rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok SN z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Jednocześnie wskazać należy, że świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w myśl art. 244 § 1 k.p.c., gdyż pracodawca nie ma charakteru organu władzy publicznej, świadectwo pracy stanowi więc dokument prywatny zgodnie z art. 245 k.p.c. i może być kwestionowane zarówno przez ZUS, jak i przez Sąd. Jeśli natomiast wnioskodawca nie dysponuje takim dokumentem, to nie przekreśla to możliwości ustalenia wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Przy dokonywaniu takich ustaleń na etapie postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania od odmownej decyzji organu rentowego, dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. Wynika to z braku ograniczeń dowodowych obowiązujących w takim postępowaniu, a w praktyce oznacza, że przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być dowodzone wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że S. Ż. osiągnął wymagany wiek 60 lat, nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego, jak również udowodnił wymaganą ilość okresów składkowych i nieskładkowych. Sporne pozostawało natomiast posiadanie przez odwołującego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wymiarze co najmniej 15 lat.

Organ rentowy ustalając staż pracy odwołującego w warunkach szczególnych uwzględnił okresy wynikające ze świadectwa pracy z wyłączeniem okresów po 14 listopada 1991 r., podczas których odwołujący korzystał ze zwolnień lekarskich.

W toku postępowania odwołujący kwestionował wyliczenie przyjęte przez organ rentowy i wnosił o zaliczenie jako stażu pracy w warunkach szczególnych całego okresu zatrudnienia w spółce.

Wobec tego Sąd w pierwszej kolejności zważył, iż z art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy emerytalnej w sposób jednoznaczny wynika, iż przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Tym samym, w ocenie Sądu, organ rentowy zasadnie odliczył te okres od wynikającego ze świadectwa pracy stażu pracy odwołującego w warunkach szczególnych.

Odwołujący podnosił, iż w całym okresie zatrudnienia w spółce oraz u podmiotów będących jej poprzednikami prawnymi wykonywał tę samą pracę. Należy jednak podkreślić, że czynności mechanika maszyn i urządzeń gazowniczych nie można przyrównać do czynności montera instalacji gazowych, bowiem stanowiska te różnią się pod względem wykonywanych czynności.

Z tego względu konieczne było na gruncie niniejszej sprawy rozważenie, czy pracę wykonywaną przez odwołującego w poszczególnych okresach można było zakwalifikować jako pracę wykonywaną w warunkach szczególnych.

W oparciu o opinie powołanych w sprawie biegłych Sąd Okręgowy uznał, że do dnia 30 grudnia 1981 r. żadna z prac wykonywanych przez odwołującego nie może być zaliczona do prac wykonywanych w tzw. I kategorii zatrudnienia. W okresie zatrudnienia w spółce odwołujący wykonywał wiele różnych prac, które są pracami mechanicznymi niewymienionymi w ani w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., ani we wcześniejszych rozporządzeniach Rady Ministrów lub zarządzeniach właściwych ministrów. Takiego rodzaju prace, jak wynika ze świadectwa pracy, odwołujący wykonywał do końca 1982 r. Z kolei w okresie od 15 lutego 1984 r. do 31 marca 1986 r. odwołujący wykonywał prace mechanika maszyn i urządzeń gazowniczych, które nie są wymienione w wykazie A, będącym załącznikiem do zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki, o czym pracodawca wiedział. Wobec tego w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach słusznie pominięto wskazany okres. Mając powyższe na uwadze Sąd podzielił wnioski z opinii biegłych uznając, iż również i tego okresu nie można zaliczyć jako okresy pracy w warunkach szczególnych. Do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczeniu nie podlega też okres pracy odwołującego od 15 lutego 1984 r. do 1 kwietnia 1986 r., podczas którego odwołujący pracował jako mechanik maszyn i urządzeń gazowych. Nie podlegają uznaniu za okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach również prace odwołującego w okresie od 1 września 1973 r. do 30 czerwca 1976 r. jako ucznia szkoły przyzakładowej. Sąd podzielił w tym zakresie stanowisko biegłego z zakresu BHP J. P., który wskazał, że pod rządem obowiązującej wówczas ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczeniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz wstępnym stażu pracy, do obowiązującego odwołującego- młodocianego czasu pracy podlegał wliczeniu czas doksztalcania w wymiarze nie większym niż 18 godzin tygodniowo, bez względu na to, czy nauka odbywała się w godzinach pracy, czy poza godzinami pracy. Wobec wliczania czasu doksztalcania do czasu pracy, nie może być spełniony warunek wykonywania pracy w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Jak już zostało wskazane, biegły sądowy A. P. kwestionował uwzględniony przez organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych, na podstawie świadectwa pracy, okres zatrudnienia odwołującego od 1 października 1981 r. do 31 grudnia 1982 r. Podobne stanowisko wyraził biegły sądowy J. P., który uznał, że nie spełniają przesłanek uznania za wykonywane w warunkach szczególnych prace odwołującego w okresie od 1 lipca 1976 r. do 26 lipca 1976 r. i od 14 sierpnia 1978 r. do 31 grudnia 1998 r.

Biorąc pod uwagę powyższe rozbieżności należy podkreślić, iż nawet zaliczenie wskazanego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zmienia faktu, iż odwołujący nie legitymuje się wymaganym, co najmniej 15 letnim, stażem takiej pracy. Zatem warunek, którego dotyczył spór nie został spełniony. Wobec tego, brak było podstaw prawnych do przyznania S. Ż. prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych.

W świetle tak poczynionych ustaleń, Okręgowy wywiódł, że zaskarżona decyzja organu rentowego była trafna i z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

Zarządzenie:

(...)

(...)